

тийки ся отряжда не само за четене, нъ и за прѣдмѣтъ за разговоряне на учителя съ ученици-ты. Разговоръ-тъ трѣбва да разясни онова, що ся чете; а четене-то трѣбва да закрѣпява онова, що ся е усвоило отъ разговора. Едно-то безъ друго-то не може да си достигне цѣль-тѣ за прѣдаване-то.

Нъ кое трѣбва да врьви понапрѣдъ — разговоръ-тъ ли или четене-то?

Най-напрѣдъ, доклѣ ученикъ-тъ още не е навикнѣлъ да борави самъ съ съдръжяние-то на онова, що ся чете, разговоръ-тъ трѣбва да става прѣди четене-то; а испослѣ, кога ся усили ученикъ-тъ, четене-то може да става прѣди разговора.

Слѣдъ разговора и четене-то, трѣбва съ точно и опрѣдѣлено питане да ся искать отговори отъ ученици-ты за съдръжяние-то на всичко, що ся е прочело, като ся доплѣня съ онова, що може да ся извади отъ разговора и, най-сетнѣ, да ся направятъ отъ тыя pytania и отговори писмены упражненя.

Да ся правятъ pytania отъ съдръжяние-то на това, що ся е прочело, не е яко лесна работа. Затова учитель-тъ трѣбва по-напрѣдъ самъ да изучи добрѣ съдръжяние-то на статиѣ-тѣ и така да приготви въ ума си pytania врьху неѣж. А отъ начяло добрѣ е учитель-тъ дору и да си записва тыя pytania отъ по-напрѣдъ, за да ся не брька въ прѣдаване-то.

Питане-то трѣбва наплѣно да ся вади отъ съдръжяние-то на статиѣ-тѣ, да не надминува силѣ-тѣ на дѣте-то и да отговаря на негово-то развитие. Така, испрьво кытане-то трѣбва да бѣде таково, каквото дѣте-то да може да отговаря на него, щомъ като ся обрьне питане-то на отговорнѣ формѣ и ся притурятъ една двѣ думы. Колкото повече дѣте-то